

ANTONI
MIRO
ALCOBART
DINTURA
ESCULTURA

Nat a Alcoy, Espanya a l'any 1944, la seva obra está representada a Galeries d'Art, Museus y colleccions de tot arreu. Ha realitzat grans murals amb variades tècniques, a l'escultura, pintura i ceràmica.

Autodidacta.

Membre fundador d'Alcoiart.

Viatja per Europa constantment.

~~Autumn~~

ANTONI MIRÓ

La situació s'origina d'antic. Des de l'època grega s'han acumulat molts segles d'hipocresia sobre el treball artístic. Adhuc la mateixa Grècia —o, per millor dir-ho, la imatge que de Grècia ens hem forjat— ha patit els atacs de la presumptió romàntica i ha acabat mostrant-nos el seu art, aquells treballs pràctics encomanats a esclaus, abillat amb tots els atribuits de la vanitat, com l'expressió transcendent del llenguatge dels déus o dels àngels.

Sabem, no obstant, que aquells marbres foren treballats per mans humanes, mans endurides i cansades per l'exercici diari: mans d'esclaus en suma. I avui? Deixant a banda els mites —tan donats a insinuar-nos el misteri incompreensible de les salutacions angèliques, dels hàlits divins movent els pinzells o calfant el ferro de les forges— sembla evident que, encara avui, l'artista utilitza les seues mans per a realitzar la seua obra, actua sobre la matèria i la transforma igual que qualsevol obrer, inclús conservant la mateixa capacitat de sorpresa i joc vers les noves tècniques operatives.

Antoni Miró és un exemple d'aquesta identitat fonamental, establerta al marge de tots els mites i totes les hipocresies, de totes les vanitats i tots els privilegis. Sobre tot, l'obra artística d'Antoni Miró, les seues pintures i escultures, constitueixen una reivindicació del treball manual, una afirmació de què l'art constitueix, al menys en el seu aspecte primari, en el moment mateix de la seua creació, una operació transformadora. Aquesta és la constant que en el curs de la seua curta —Antoni Miró és un artista molt jove— però prolífica vida artística s'hi manifesta en cada una de les etapes del creador alcoià: des dels seus nus efectuats per procediments gairebé industrials fins als seus darrers ferros soldats, en l'obra de Miró prevaleix, per damunt de les fórmules expressives que el seu afany investigador va descobrint en cada moment el seu caràcter d'obra manual, el seu primari significat d'acció operativa sobre la matèria, el seu caràcter dialèctic —entenent ací la dialèctica, encara, com un procés de transformació mutua establert entre la matèria i l'home.

Antoni Miró reivindica, per al treball artístic, la categoria humana del treball manual. I aquest és el motiu pel que totes les seues obres, tant aquelles que temàticament s'hi relacionen amb l'home circumstanciat —Vietnam, la fàbrica, l'ànsia de llibertat— com les que abstraeixen de qualsevol circumstància històrica —els papers arruats, la geometria metàl·lica— hi siguen signades, pregonament i càlidament signades, per una actitud positiva: restituir a l'art la seua condició d'exercici quotidià, d'autèntica activitat humana.

ERNEST CONTRERAS

De la Secció Lliure de l'Associació Internacional
de Crítics d'Art

ANTONI MIRÓ

La situación viene de antiguo. Desde la época griega se han venido acumulando muchos siglos de hipocresía sobre el trabajo artístico. Incluso la misma Grecia —o, por mejor decir, la imagen que de Grecia nos hemos ido forjando— ha padecido los ataques de la presunción romántica y ha acabado mostrándonos su arte, aquellos trabajos prácticos encomendados a esclavos, adornado con todos los atributos de la vanidad, como la expresión trascendente del lenguaje de los dioses o de los ángeles.

Sabemos, no obstante, que aquellos mármoles fueron trabajados por manos humanas, manos endurecidas y cansadas por el ejercicio diario; manos de esclavos, en suma. ¿Y hoy? Dejando aparte los mitos —tan dados a insinuarnos el misterio incomprensible de las saluciones angélicas, de los alientos divinos moviendo los pinceles o calentando el hierro de las forjas— parece evidente que, todavía hoy, el artista utiliza sus manos para realizar su obra, actúa sobre la materia y la transforma igual que cualquier obrero, incluso conservando la misma capacidad de sorpresa y juego hacia las nuevas técnicas operativas.

Antoni Miró es un ejemplo de esta identidad fundamental, establecida al margen de todos los mitos y todas las hipocresías, de todas las vanidades y todos los privilegios. Ante todo, la obra artística de Antoni Miró, sus pinturas y sus esculturas, constituyen una reivindicación del trabajo manual, una afirmación de que el arte constituye, al menos en su aspecto primario, en el momento mismo de su creación, una operación transformadora. Esta es la constante que, a través de su corta —Antoni Miró es un artista muy joven— pero prolífica vida artística, se manifiesta en cada una de las etapas del creador alcoyano: desde sus desnudos, efectuados por procedimientos casi industriales, hasta sus últimos hierros soldados, en la obra de Miró prevalece, por encima de las fórmulas expresivas que su afán investigador va descubriendo en cada momento, su carácter de obra manual, su primario significado de acción operativa sobre la materia, su carácter dialéctico —entendiendo aquí la dialéctica, todavía, como un proceso de transformación mutua establecido entre la materia y el hombre—.

Antoni Miró reivindica, para el trabajo artístico, la categoría humana del trabajo manual. Y este es el motivo por el que todas sus obras, tanto aquellas que temáticamente se relacionan con el hombre circunstanciado —Vietnam, la fábrica, el ansia de libertad— como las que se abstraen de cualquier circunstancia histórica —los papeles arrugados, la geometría metálica— estén signadas, profunda y cálidamente signadas, por una actitud positiva: devolver al arte su condición de ejercicio cotidiano, de auténtica actividad humana.

ERNEST CONTRERAS

De la Secció Lliure de l'Associació Internacional
de Crítics d'Art

ANTONI MIRÓ

This situation comes from old times. From the Greek Age many centuries of hypocrisy have been accumulating on the artistic work. Even the very Greece — or rather the idea we have got from the Greeks, has suffered the attacks of the romantic presumption and has finished showing us its Art, those practical works entrusted to slaves and embellished with all attributes of vanity as the transcendent expression of the gods' and angels' language.

We know, however, that those marbles were worked on by human hands, hands hardened and tired by dayly labour: in short, slaves' hands. And nowadays? Leaving apart myths — so very given to imply the incomprehensible mystery of angelic greetings, of divine breath driving the brushes or heating iron on the forge, but it seems clear that, even to-day, the artist uses his hands to create his work, he acts on matter and transforms it as a worker does, even keeping the same power of surprise and play towards the new operative techniques.

Antoni Miró is an example of this fundamental identity, established in the margin of all myths and all kinds of hypocrisy, of all kinds of vanity and privilege. Antoni Miró's artistic work, his paintings and sculptures, is above all a re-vindication of manual work, an assertion that art constitutes, at least in its primary aspect and at the very moment of its creation, a transforming operation. This is the constant showed in every stage of the Alcoyanish creator through his short —Antoni Miró is a very young artist— but prolific artistic life: from his nudes realized by almost industrial procedures to his latest cast irons, in Miró's work we see that its character of manual work, its primary meaning of operative action on the matter, its dialectical character dialectic must be understood here as a mutual transforming process between matter and man, that prevails over the expressive formulae that his urge for investigation has been discovering in every moment.

Antoni Miró revindicates the human category of manual work for artistic work. And this is the reason why all his works, those related to circumstanclated man —Vietnam, the factory, the longing for freedom—, as well as the ones that are abstracted from any historic circumstances —wrinkled paper, metallic geometry— are signed, deeply and warmly signed by a positive attitude: to return to the work its condition of dayly labour, of really human activity.

ERNEST CONTRERAS

De la Secció Lliure de l'Associació Internacional
de Crítics d'Art

ANTONI MIRÓ

La situation vient de loin. Dès l'époque Grècque se sont accumulés de longs siècles d'hypocrisie sur le travail artistique. Même la Grèce ou pour ainsi dire, l'image que nous avons forgé de la Grèce, a souffert les assaillis de la présomption romantique et a fini pour nous montrer son art, ces travaux pratiques, commandés aux esclaves, ornés avec tous les attributs de la vanité, comme l'expression transcendente du langage des dieux ou des anges.

Nous savons, cependant, que ces marbres ont été travaillés par des mains humaines, des mains endurcies ou fatiguées par l'exercice quotidien: en somme, mains d'esclaves. Et au présent? En laissant de côté les mythes —si donnés à nous insinuer le mystère incompréhensible des salutations angéliques, des haleines divins, en remuant les pinceaux ou en rechauffant le fer des forges— il paraît évident, que même aujourd'hui, l'artiste fait son oeuvre à l'aide de ses mains, il travaille sur la matière et il la transforme, comme un ouvrier quelconque, même en conservant égal capacité de surprise et de jeu, vers les nouvelles techniques opérantes.

Antoni Miró est un exemple de cette identité basique, établie en marge de tous les mythes et de toutes les hypocrisies, de toutes les vanités et de tous les privilèges. Avant tout, l'oeuvre artistique d'Antoni Miró, ses peintures et ses sculptures, constituent une revendication du travail manuel, une affirmation de que l'art constitue, au moins dans son aspect primaire, dans le moment même de sa création, une opération transformatrice. Celle-ci est l'indubitable qu'à travers de sa courte mais prolifique vie artistique —Antoni Miró est un artiste très jeune— il se manifeste dans chacune des étapes du créateur "Alcoyano". Depuis ses nus effectués par des procédements presque industriels, jusqu'à ses derniers fers soudés, dans l'oeuvre de Miró, il prévaut par dessus des formules expressives, que son activité investigatrice découvre en chaque moment, son caractère d'oeuvre manuelle, sa primaire signification d'action opérative sur la matière, son caractère dialectique, voyant ici la dialectique toutefois comme un procès de transformation mutuelle établie entre la matière et l'homme.

Antoni Miró revendique, pour le travail artistique, la catégorie humaine du travail manuel. Et ceci est le motif par lequel toutes ses oeuvres, tant celles que tematiquement ont des relations avec l'homme circonscrit —Vietnam, l'usine, la soif de liberté, comme celles qui abstraient de n'importe quelle circonstance historique —les papiers chiffonnés, la géométrie métallique—, soient marquées profondes et vivement marquées, par une attitude positive: rendre à l'art sa condition d'exercice quotidien, d'une authentique activité humaine.

ERNEST CONTRERAS

De la Secció Lliure de l'Associació Internacional
de Crítics d'Art

ANTONI MIRÓ

Die Lage ist alter Herkunft. Seit den Zeiten der Griechen, viele Jahrhunderte der Heuchelei über die Kunstarbeit haben sich ja aufgehäuft. Griechenland selbst —oder besser gesagt, die Idee, die wir uns von Griechenland gebildet haben— hat die Angriffe der romantischen Einbildung erlitten, und uns zuletzt seine Kunst vorgezeigt: jene praktischen Werke, die den Sklaven anvertraut wurden, und sie alle mit den Eigenschaften der Eitelkeit, dem transzendenten Ausdruck der Götter- und Engelsprache geschmückt.

Wir wissen jedoch, dass jener Marmor bei menschlichen Händen, die von der Tagesarbeit gehärtet und ermüdet waren, bearbeitet wurde: Sklavenhände im kurzen. Und heute? Wenn wir die Mythen beiseite lassen —die so neigend dazu sind, uns die unverständlichen Wunder der Engelsgrüsse und des heiligen Hauches, das die Pinsel bewegt und das Eisen auf dem Schmiedesherd aufhelzt, zu zeigen— es scheint offenbar, dass der Künstler noch heute seine Hände zur Herstellung des Werkes benutzt, auf die Gegenstände wirkt und sie verändert, genau wie irgelmäßiger Arbeiter, und er bewahrt auch noch die Ueberraschungs- und Spielfähigkeit den neuen Bewirkunstechniken gegenüber.

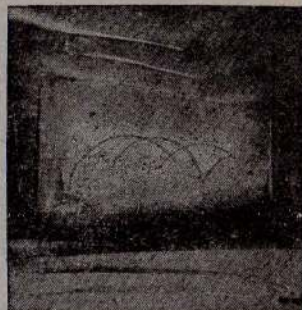
Antoni Miró ist ein Beispiel dieser Grundidentität, die jenseits aller Mythen, aller Heuchelei, aller Eitelkeit und aller Vorrechte ist. Antoni Mirós Werk, seine Bilder und Skulpturen, ist vor allem die Zurückförderung der Handarbeit, die Behauptung, dass die Kunst, mindestens in ihrer primären Hinsicht, im Moment der Schaffung selbst, eine Veränderungsoperation bedeutet. Diese ist die Standhaftigkeit, die durch sein kurzes —Antoni Miró ist ein sehr junger Künstler— aber erfolgreiches Kunstleben in jeder seiner Epochen autauht: von seinen Akten, die in fast industriellem Verfahren gemacht sind, bis auf seine letzten geschweissten Eisen, in Mirós Werk sein Charakter von Handwerk, seine primäre Meinung von Wirkungsaktion auf die Gegenstände, sein dialektischer Charakter —Dialektik muss hier noch als gegenseitiges Veränderungsverfahren zwischen Gegenstand und Menschen verstanden werden— überwiegt die ausdrücklichen Formeln, die er in seiner Untersuchungsmühe immer wieder entdeckt.

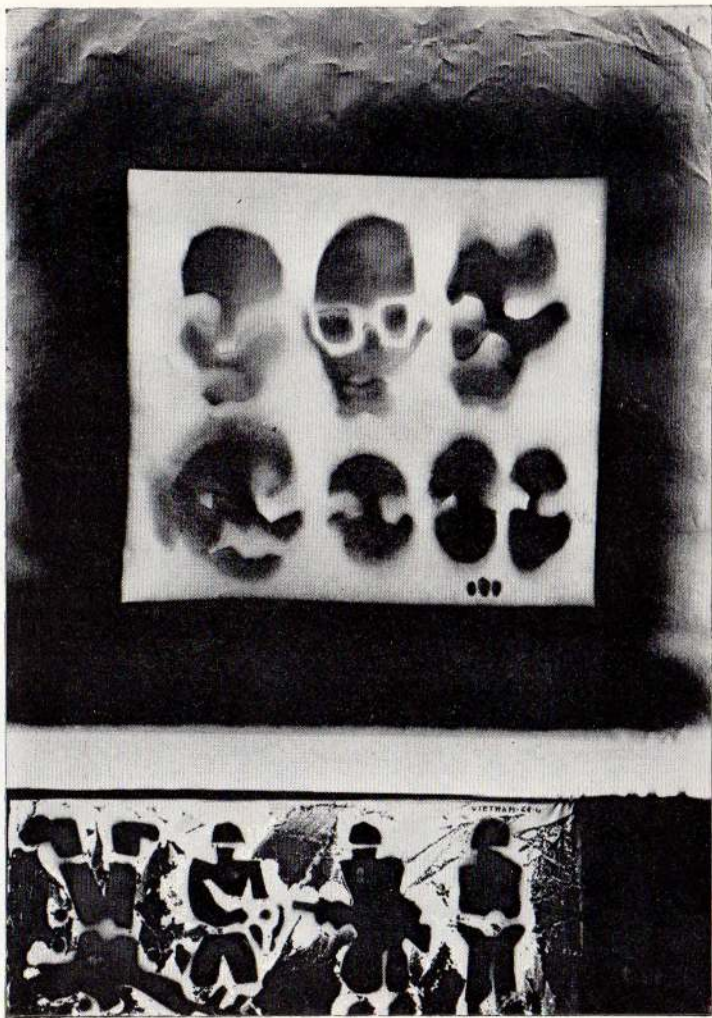
Antoni Miró fördert für die künstliche Arbeit die menschliche Kategorie der Handarbeit zurück. Und das ist der Anlass, dass alle seine Werke, diejenigen die mit dem umständlichen Menschen in Beziehung sind —Vietnam, die Fabrik, die Sehnsucht nach Freiheit—, und auch diese die von jedem geschichtlichen Umstand abstrahiert sind —gefaltete Papiere, metalische Geometrie— durch eine günstige Haltung markiert sind: der Kunst ihren Zustand von Tagesarbeit von wirklicher menschlicher Tätigkeit zurückzugeben.

ERNEST CONTRERAS

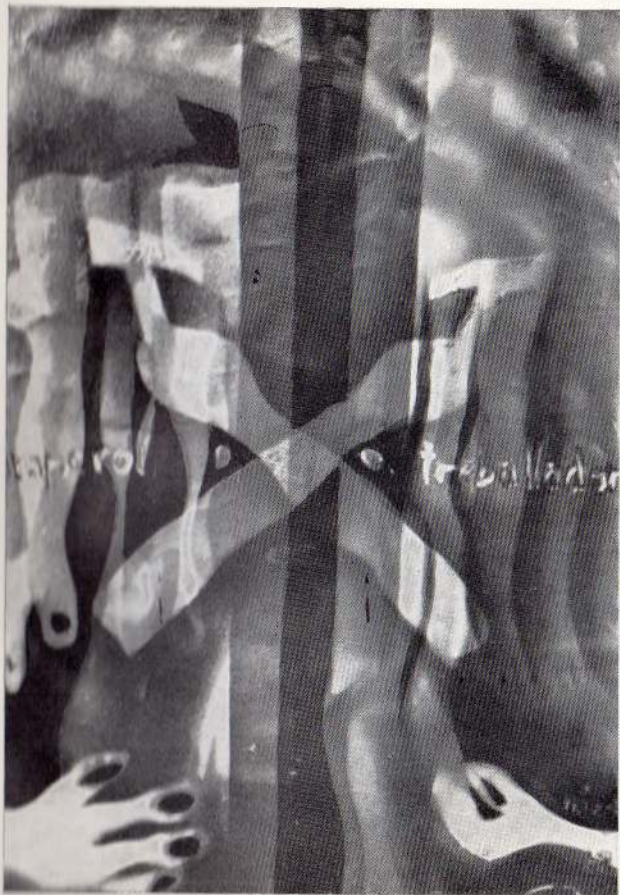
De la Secció Lliure de l'Associació Internacional
de Critics d'Art

pintura

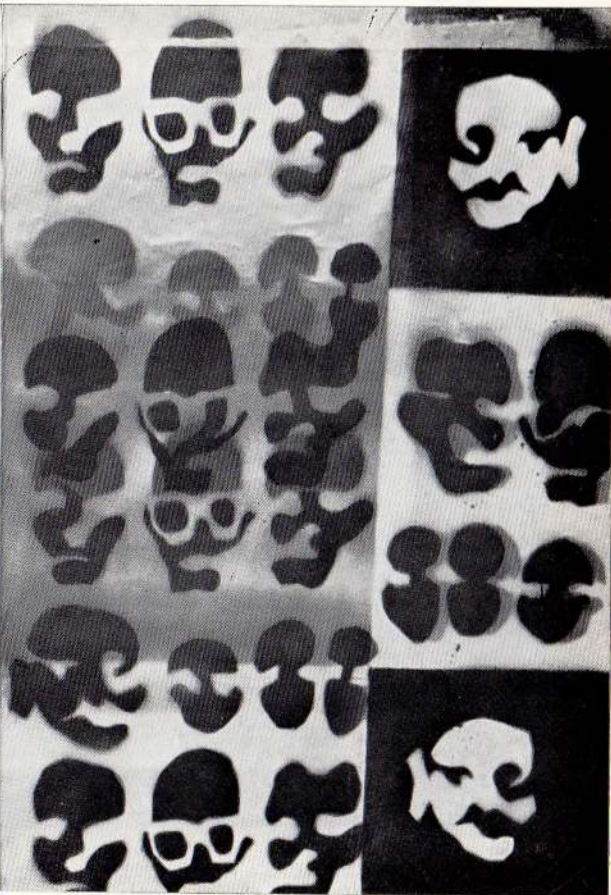

vietnam - 1968

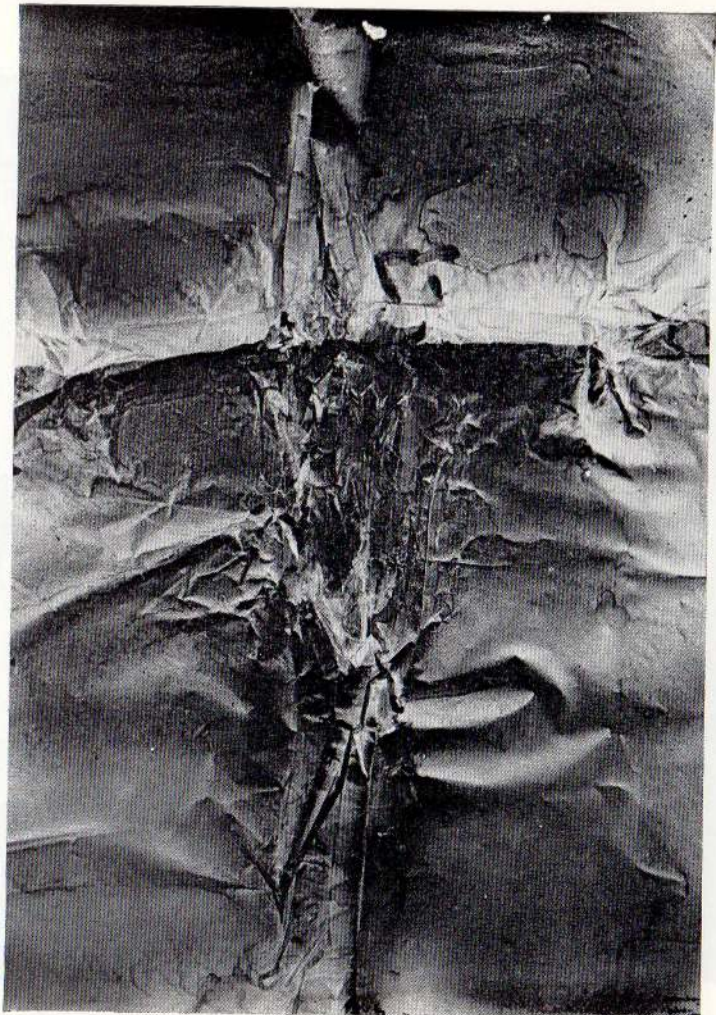
camperol, treballador, explotació - 1968

vietnam - 1968

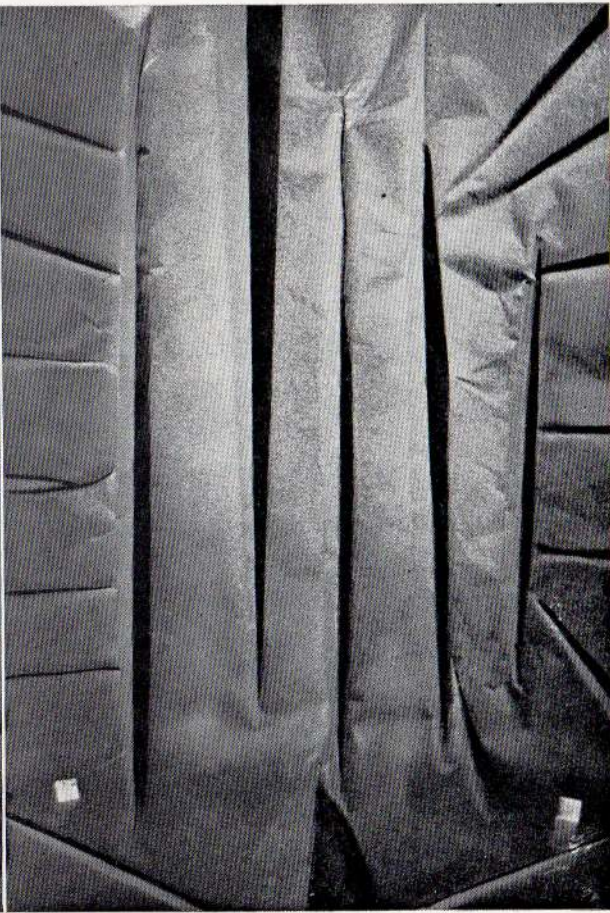
pintura - 1968

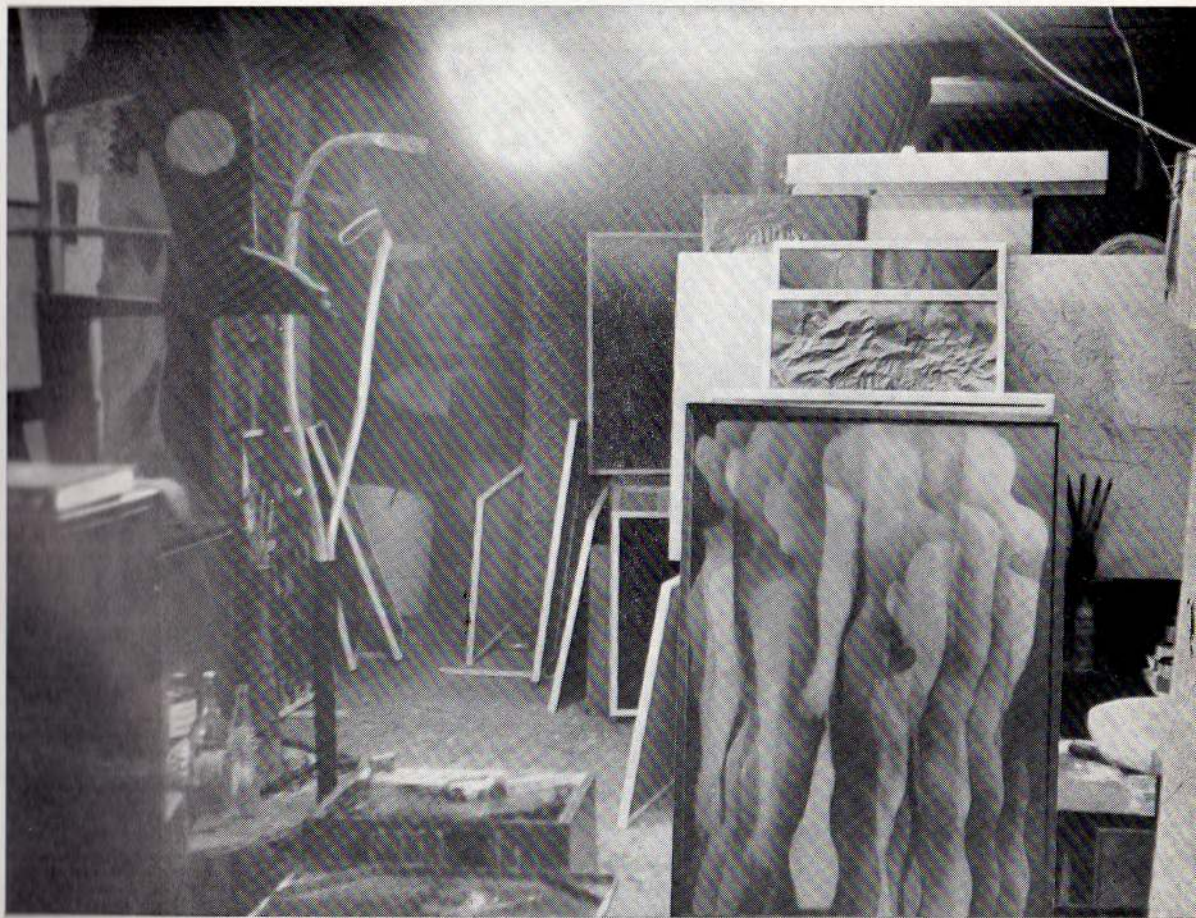

un altre creuat - 1968

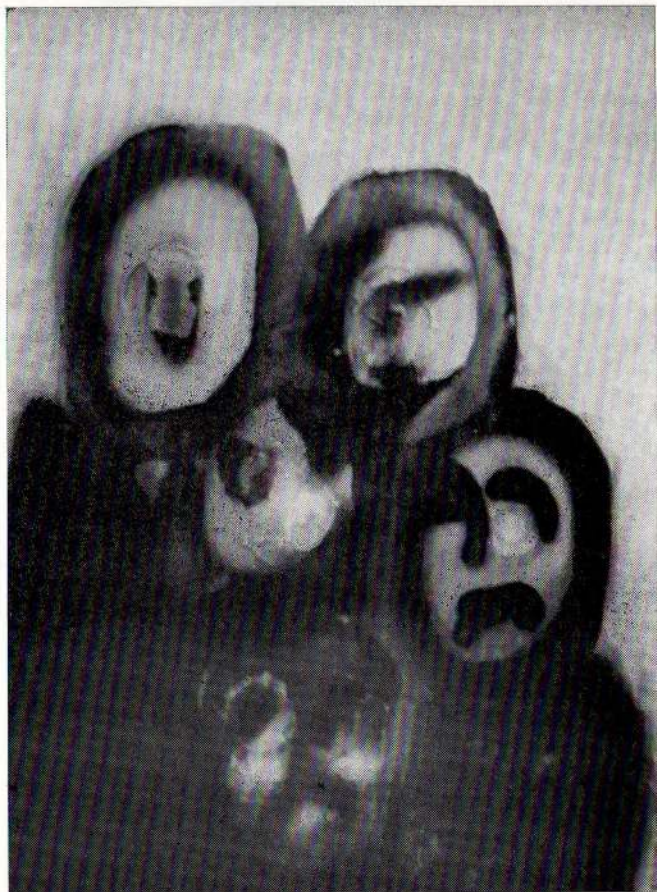
pintura - 1968

mas just abans cementiri d'alcoi - estudi pintura

faç de boges i vetustat 65 x 90 - 1967

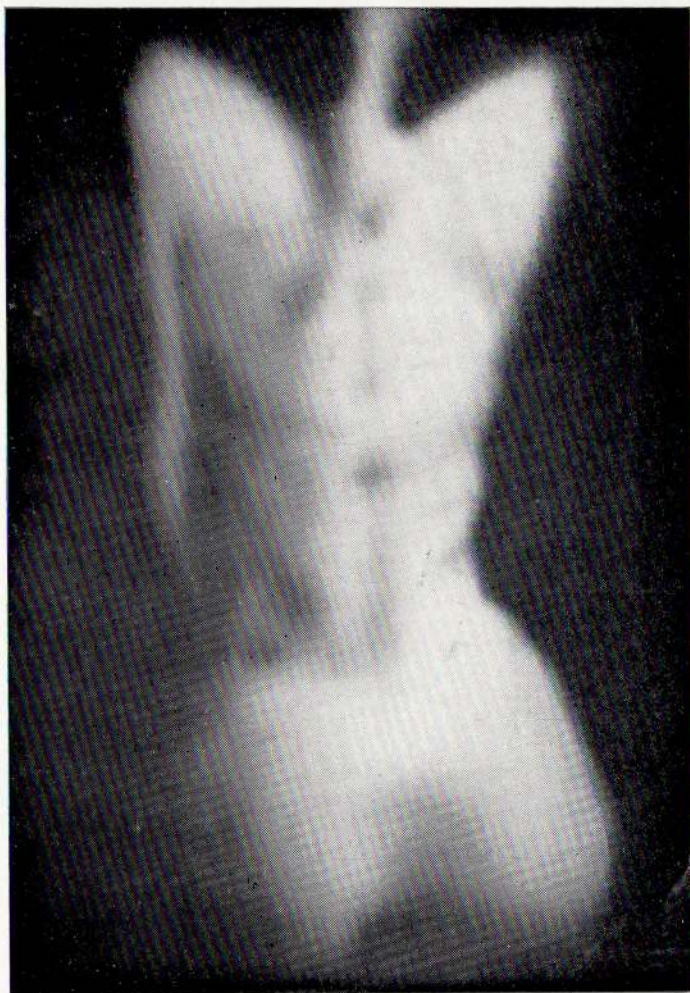
boja sentada 65 x 90 - 1967

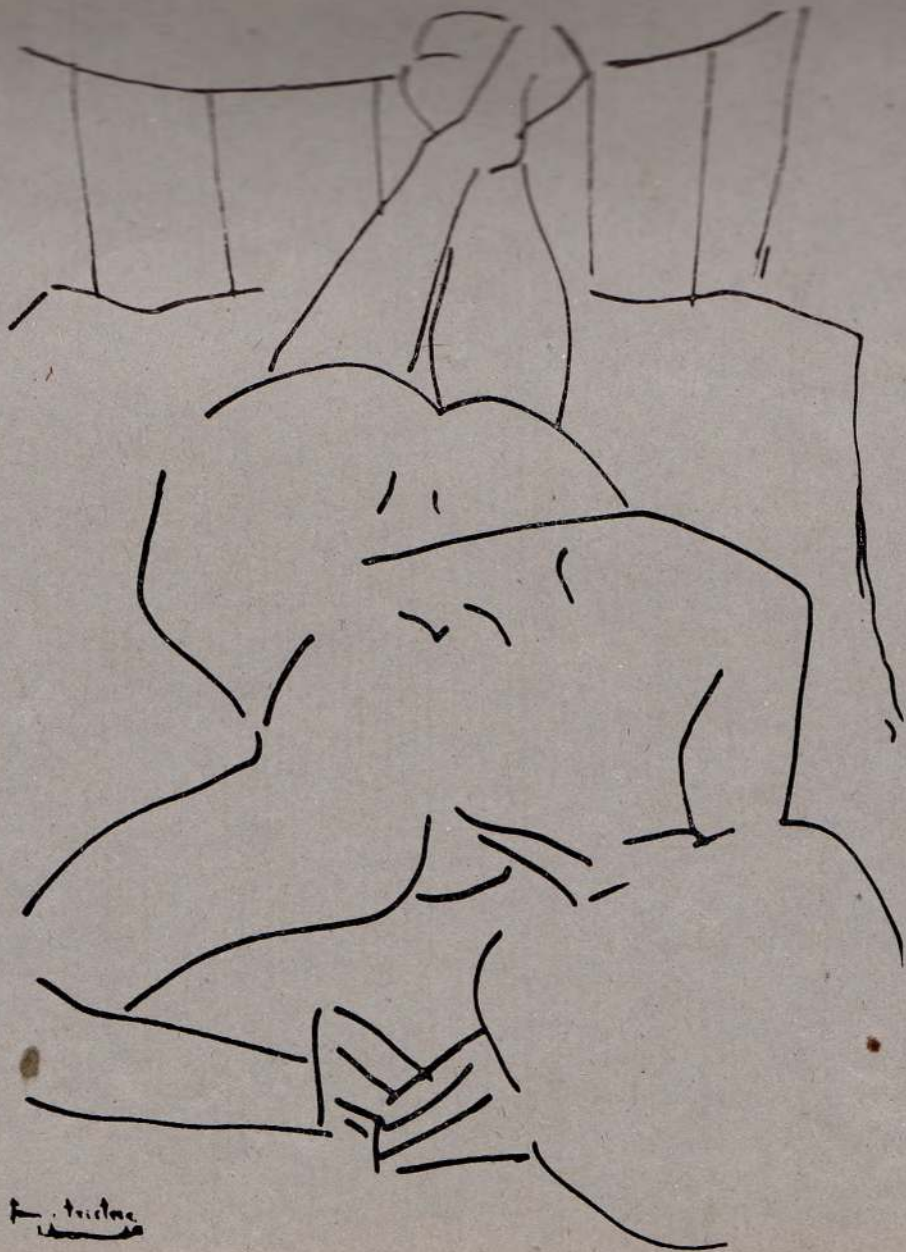

composicio de carn

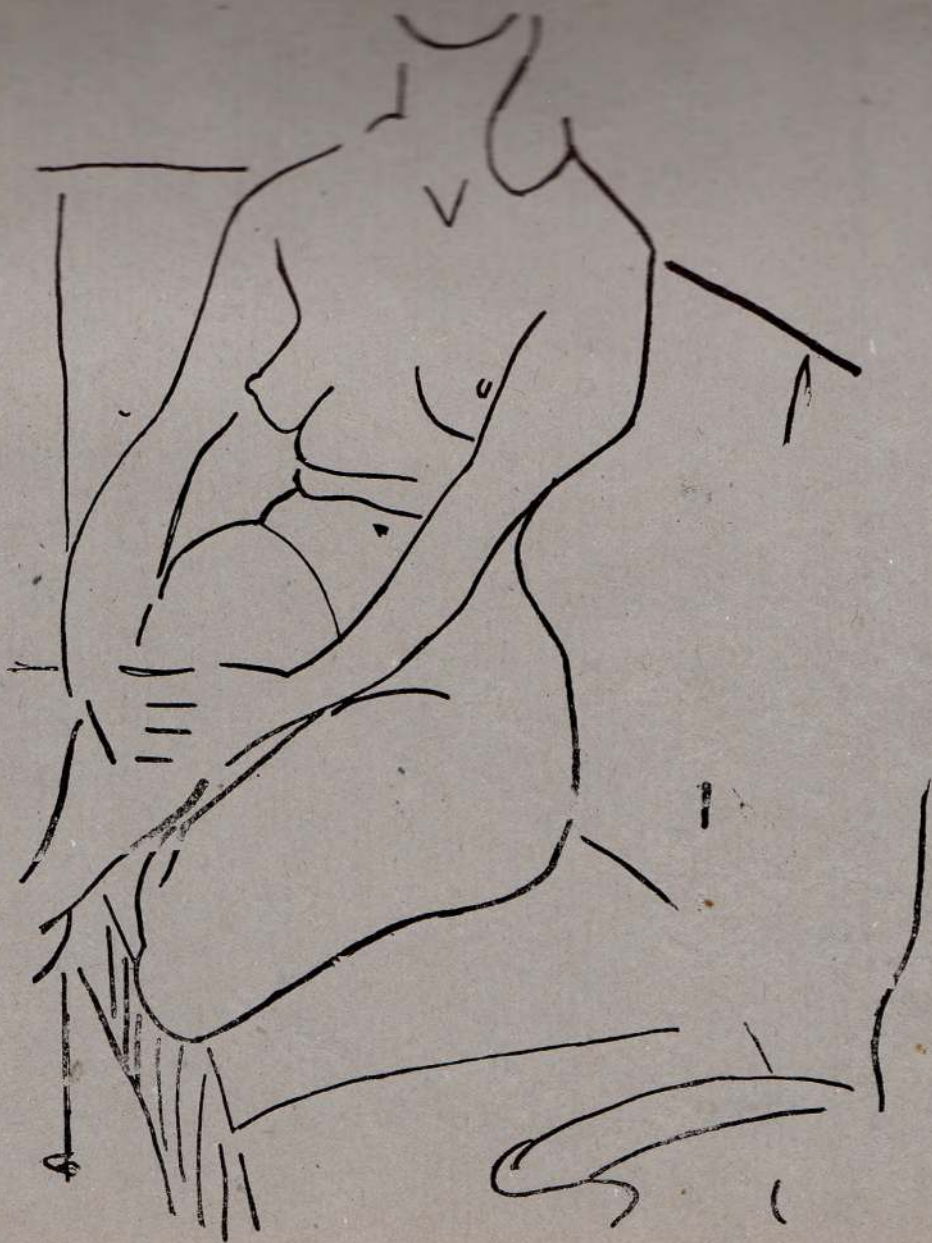
estructura

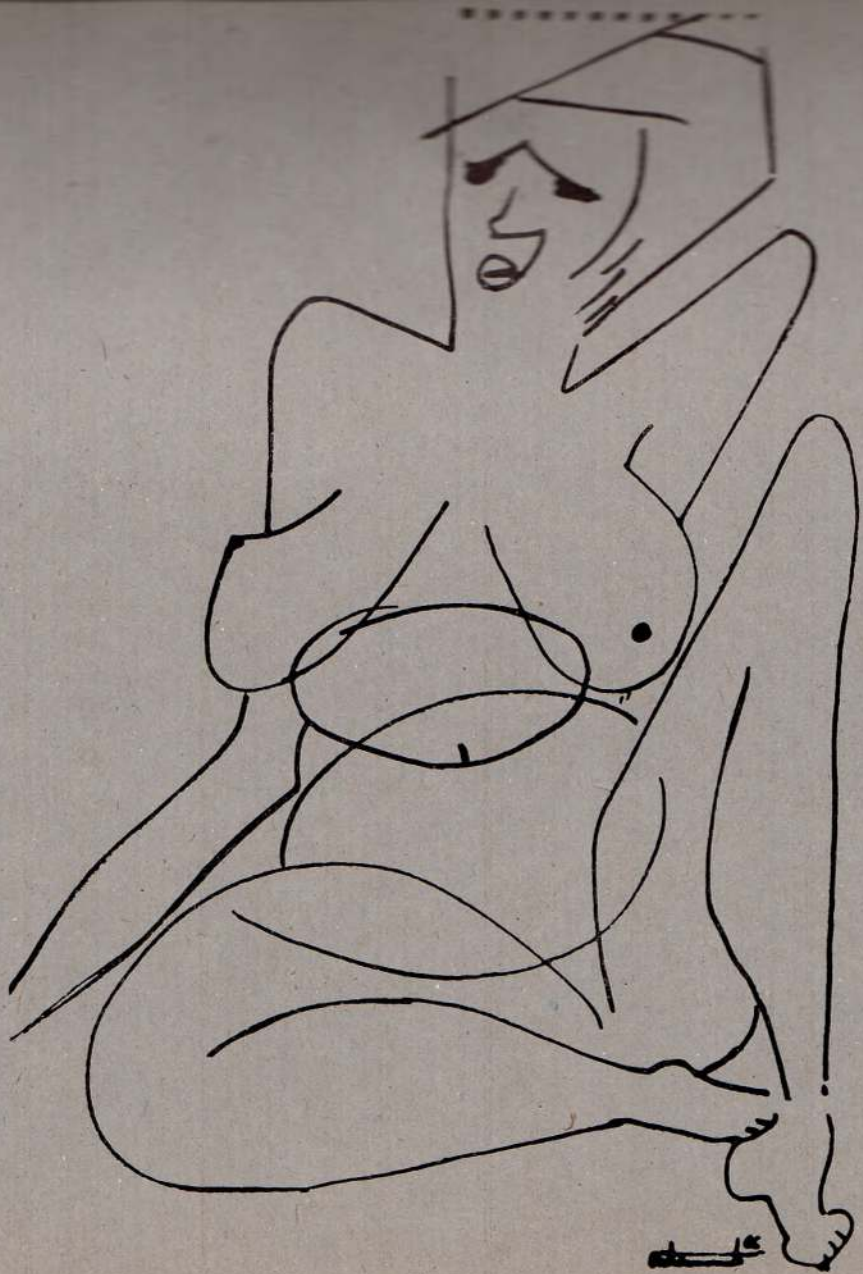
nua i llit

F. Tschene

dona nua i relleus 50 x 95 - 1966

figures nueses 54 x 159 - 1964

dibuix 24x33 - 1966

gitada a l'oscuritat 60 x 100 - 1966

dibuix 24 x 33 - 1966

a mon pare

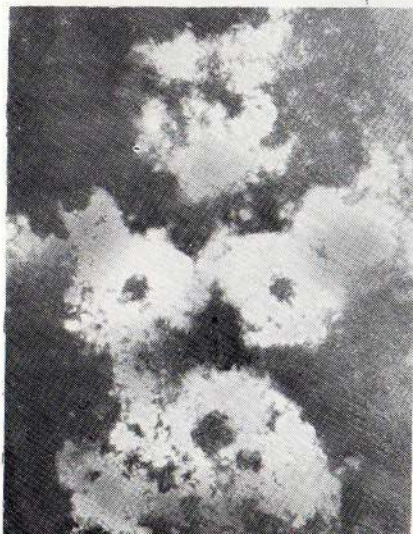
home amb mall
50 x 64 - 1965

pobresa al mon
50 x 64 - 1965

terrible soletat
50 x 64 - 1965

nua sota l'aigua
50 x 64 - 1966

pinacoteca obres 1961 a 1964

nua - 16 51 x 67 - 1966

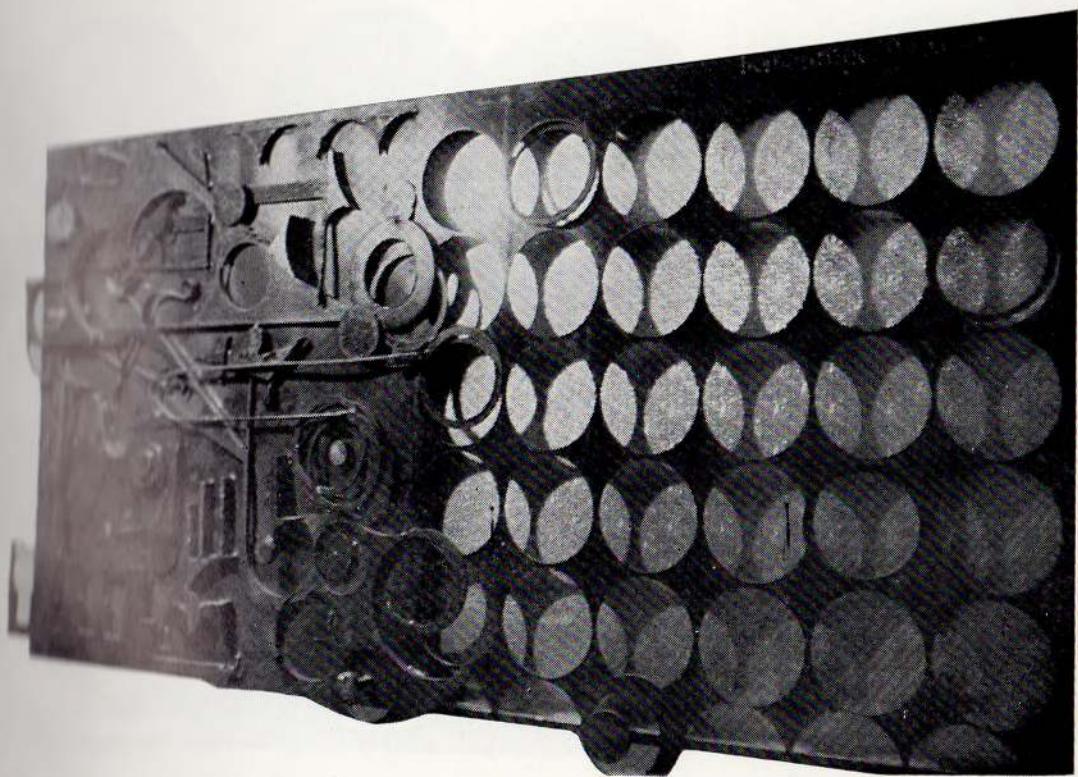
bodegó amb meló
49 x 73 - 1960

retrat 40 x 47
1960

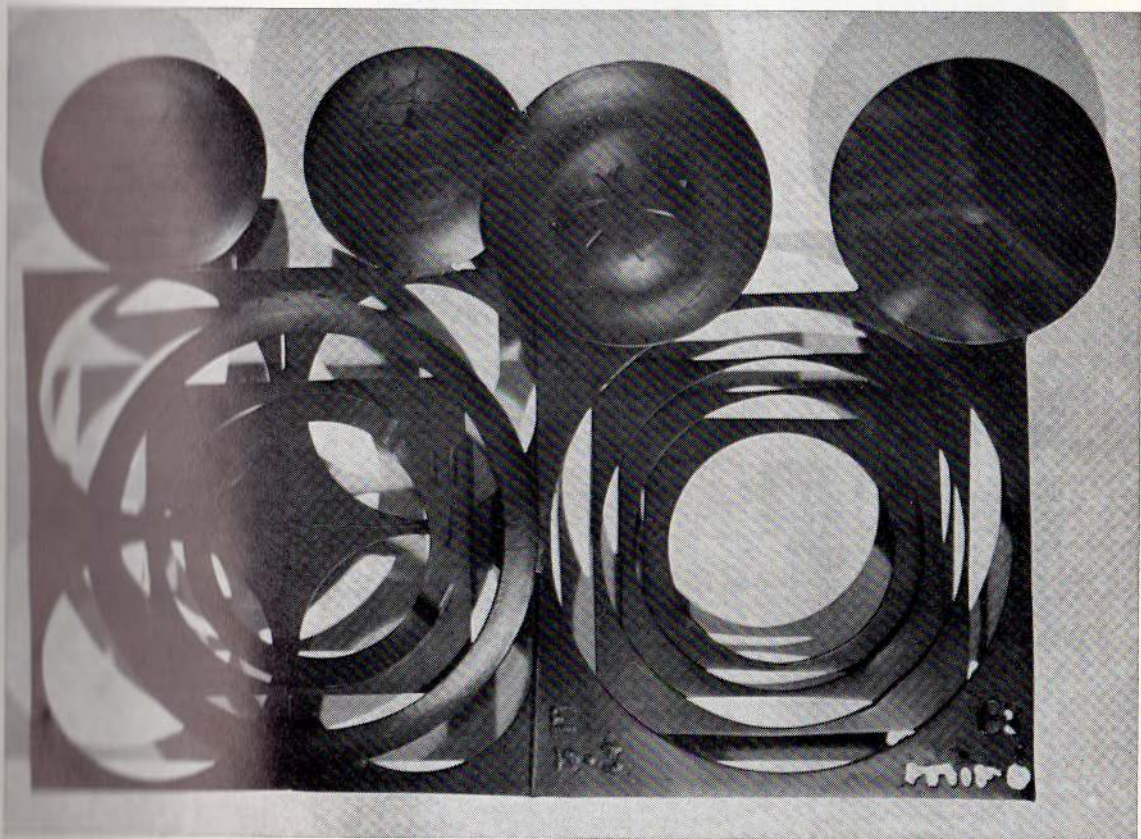

escultura

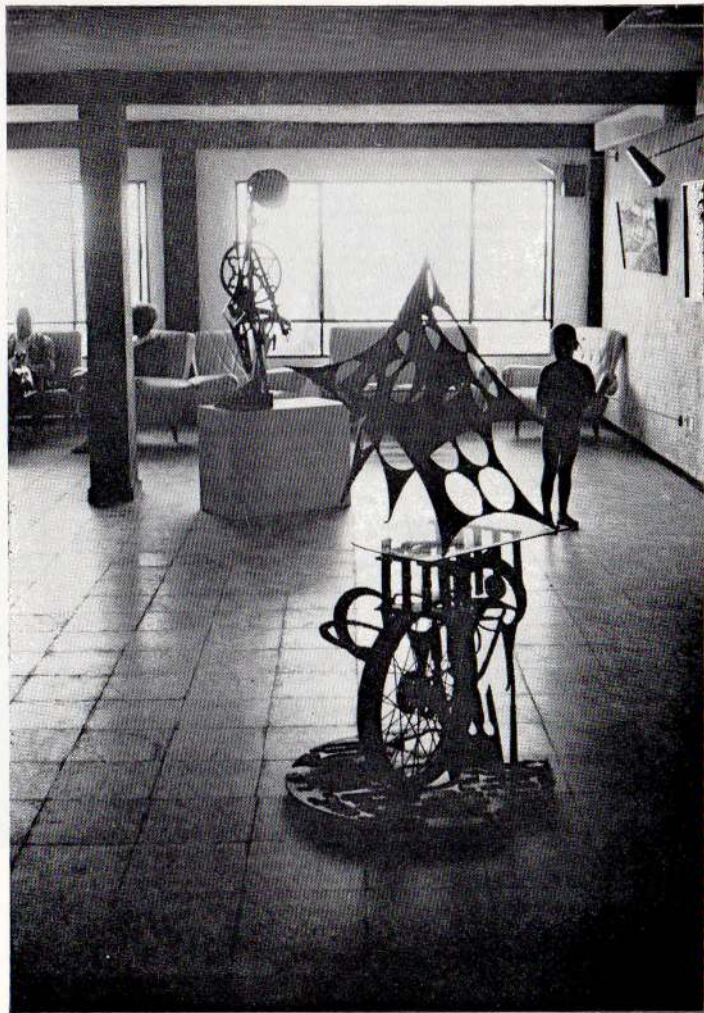

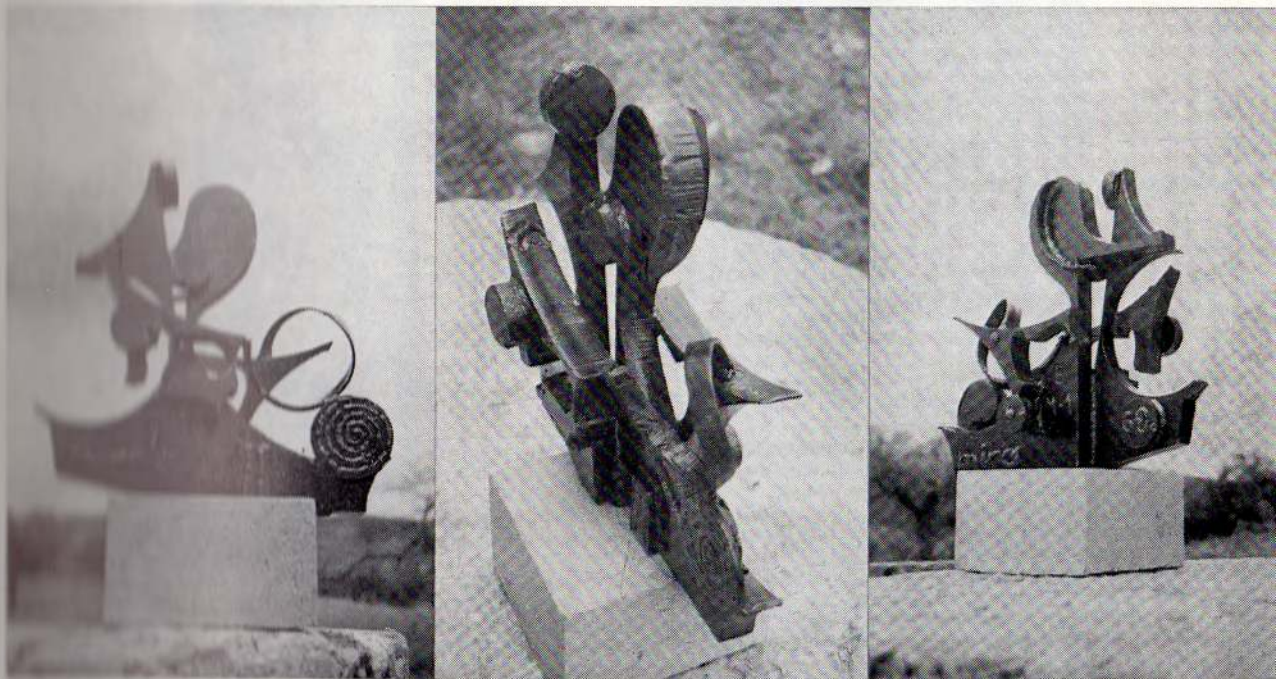

homenatge a alcoi 280 x 140 - 1968

estructura mural n-3 - 1968

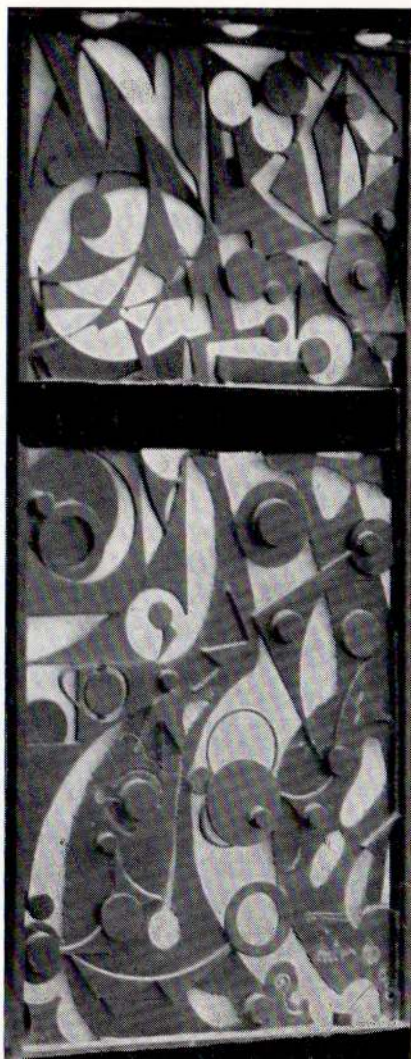

estructura de noviembre - 1968

homenatge al treball - 1968

260 x 75

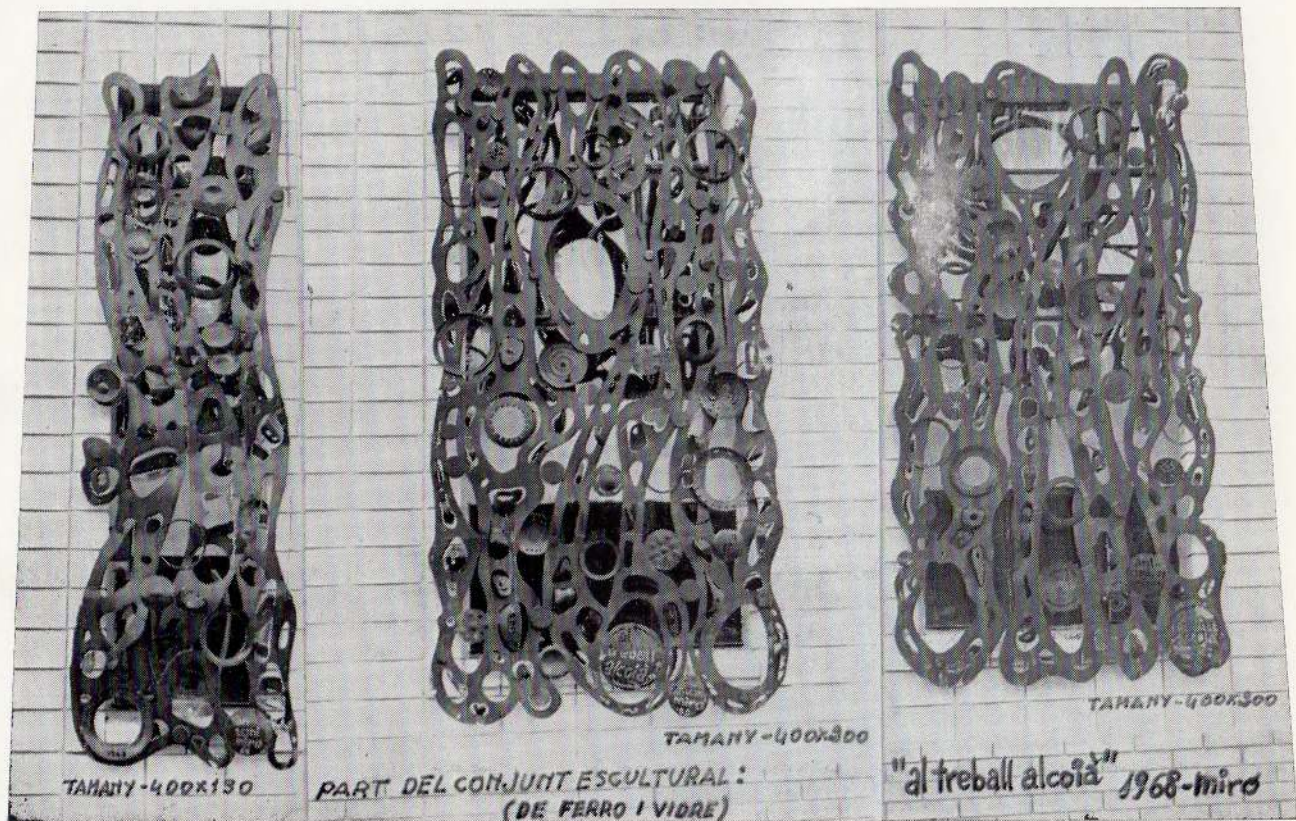

260 x 120

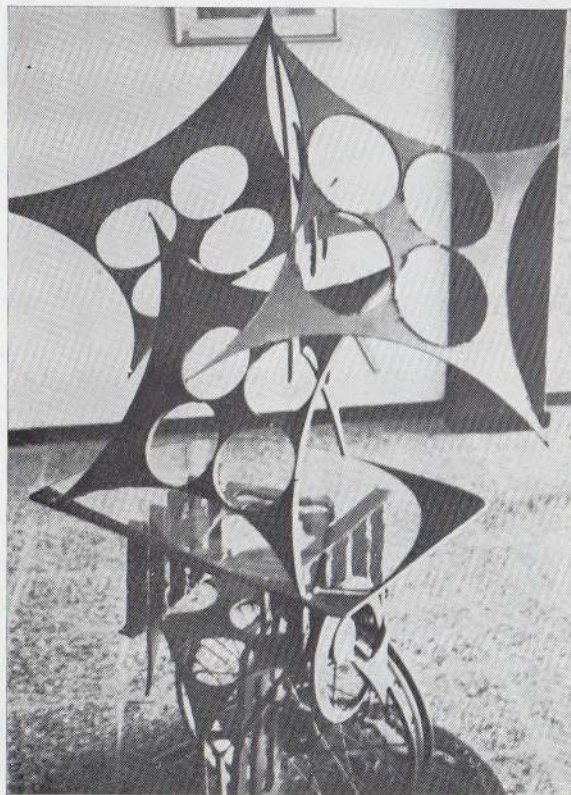
dona - 1968

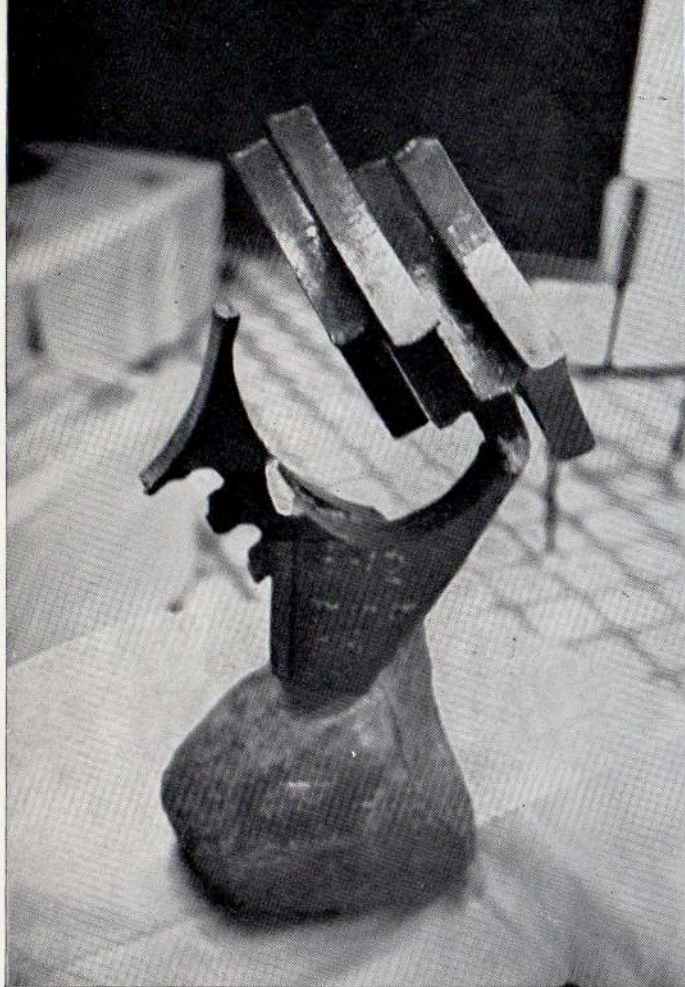

composició total: amb dues escultures mes de 300 x 400 i 200 x 210 - 1968 - 69

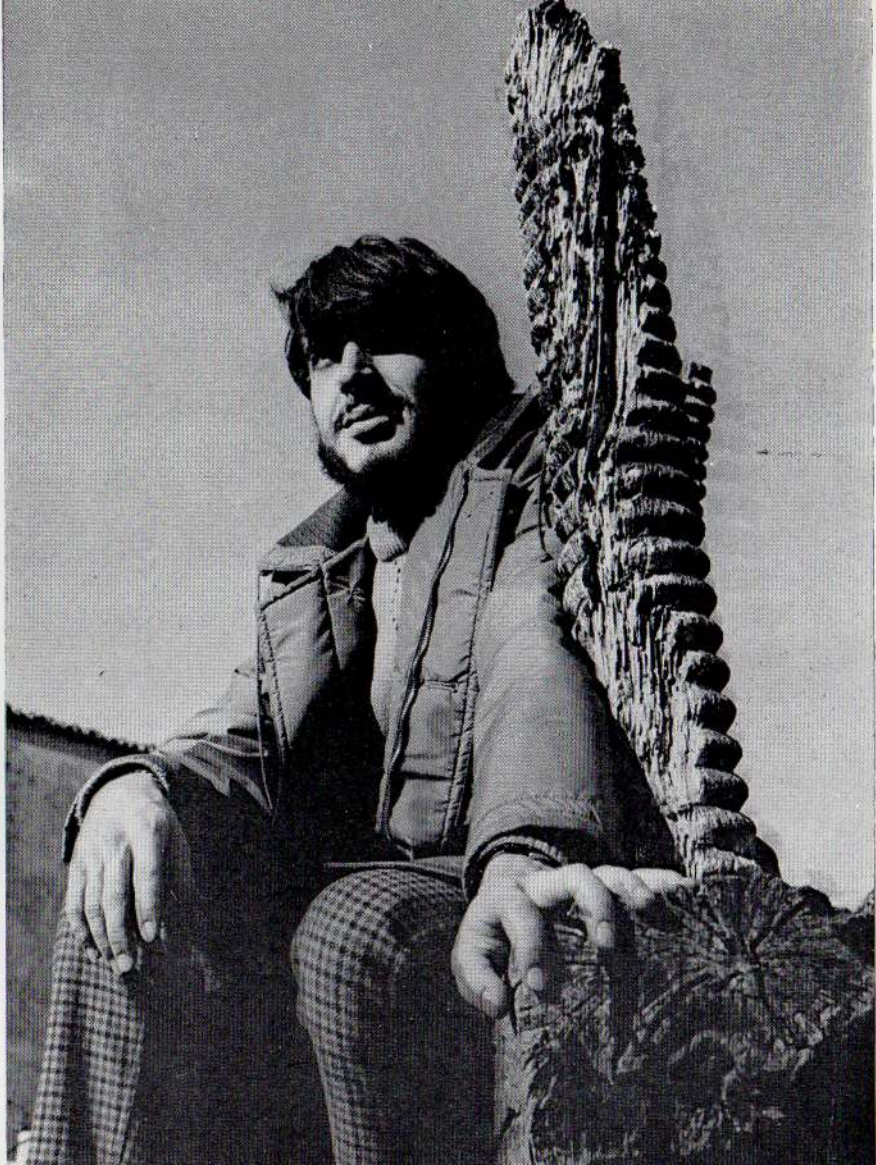
al treball alcoià

maquinisme i art 1968

escultura 1968

col·lectives

- VII exposició pintura, escultura i dibuix, 1960.
1.er premi, exssm. ajuntament d'alcoi.
- XVIII exposició provincial d'art, alacant, 1961-62—3.er premi o. s. e. d.
I certamen nacional d'arts plàstiques, alacant 1962.
certamen d'art, alacant 1962—primer premi pintura.
- VIII exposició de pintura c. e. a.—premi brotons, 1963.
exposat a madrid per selecció de certamens a 1962 i 1963.
- VI certamen d'art provincial, alacant 1964—2.^{on} premi.
certamen d'art, alacant 1963—menció honorífica.
- V saló de tardor, casa municipal de cultura, alcoi 1965.
premi caixa d'estalvis provincial d'alacant.
- VII saló de març, valència del cid, 1965.
- VI saló de tardor, alcoi, premi casa municipal de cultura, 1966.
- I bienal de pintura, exssm. ajuntament d'alcoi, 1967.
- VIII saló de març —art actual— valència, 1967.
- ◆ palau de la baylia —m. r. a.— ceràmica de pintors i escultors, valència, 1967.
 - VII saló de tardor.—2.^{on} premi. casa municipal de cultura. alcoi, 1967.
 - IX saló de març, valència, març de 1968.
 - ◆ jove pintura alacantina, juny-juliol 1968, amics de l'unesco d'alacant.
 - ◆ jove pintura alacantina. 2. agost-1968. penya madridista il·licitana, elx.
 - ◆ niu d'art, pintura i escultura. agost 1968, la vila joiosa.
 - ◆ alicart-1, llar d'azorin, setembre-octubre 1968, denia.
 - ◆ penya madridista il·licitana, setembre 1968, alicart-2, elx.
 - ◆ jove pintura alacantina, 3. (unesco) centre recreatiu. petrel.
I exposició de pintors espanyols, 1968. cieza, murcia.

exposicions

alcoiart - 1.—sala del centre excursionista d'alcoi, gener 1965.	alcoi	espanya
alcoiart - 3.—saló d'art, centre e. alcoi, juny 1965.	alcoi	espanya
alcoiart - 4.—saló de l'hotel els angels, juliol 1965.	denia	espanya
alcoiart - 5.—sótano medieval, agost 1965.	polop	espanya
alcoiart - 8.—presó segle XII, interior castell, setembre 1965.	guadalest	espanya
alcoiart - 9.—montmartre, setembre-octubre 1965.	parís	france
alcoiart - 10.—casa regional murcia-albacete, novembre 1965.	valència	espanya
alcoiart - 11.—sala d'exposicions del cercle industrial, maig 1966.	alcoi	espanya
alcoiart - 12.—elia, galeria d'art, juny 1966.	denia	espanya
alcoiart - 13.—sótano medieval, agost-setembre 1966.	polop	espanya
alcoiart - 14.—sala associació de la premsa, març-abril 1967.	valència	espanya
alcoiart - 15.—casa municipal de cultura, juliol 1967.	alcoi	espanya
alcoiart - 16.—sótano medieval, agost-setembre 1967.	polop	espanya
alcoiart - 17.—foment d'agricultura, industria i comerç, octu.-1967.	gandia	espanya
alcoiart - 18.—caixa d'estalvis del surest d'espanya, nvbre. 1967.	murcia	espanya
alcoiart - 19.—sindicat d'iniciativa i turisme, novembre 1967.	tarragona	espanya
alcoiart - 20.—caixa d'estalvis provincial, novembre 1967.	alacant	espanya
alcoiart - 21.—museu municipal de mataró, desembre 1967.	mataró	espanya
alcoiart - 22.—agora, art decoració, desembre 1967.	barcelona	espanya
alcoiart - 23.—galeria d'art-6 presències, abril-maig 1968.	alcoi	espanya
alcoiart - 24.—galeria d'art, sótano medieval, estiu 1968.	polop	espanya
alcoiart - 25.—galeria niu d'art, juliol 1968.	la vila joiosa	espanya
alcoiart - 26.—V congrés espanyol de logopèdia i foniatria, art del poble per al poble, agost 1968. circol industrial.		
alcoiart - 27.—woodstock gallery, novembre-desembre 1968.	alcoi london	espanya england

TRADUCTORS

JOAN VALLS
FRANCESC BATALLER
JULI LÓPEZ

FOTOGRAFÍA

MOLINA
ABAD
CUESTA
ANTONI MIRÓ

TEXTE LITERARI

ERNEST CONTRERAS

I N D E X

	<u>PAG</u>
<u>T E X T E S</u>	Català 5
	Castellano..... 7
	English..... 9
	Français.....11
	Deutsch.....13
Pintura, 1968.....15	
Pintura, 1967.....31	
Pintura, Dibuix 1966.39	
Pintura, 1966 a.47	
Pintura, 1960.....53	
Escultura55	
Biografía a77	
Biografía.....81	

ANTONI MIRÓ - ALCOIART - FERNÁN CABALLERO, 12 - TELEFÓN 33 19 14 - ALCOI - ESPANYA